

ÁFRA JÁNOS

Siratófal

Daniel Ferman *Lea* című szobrához

*Mintha sosem lett volna arcod,
bátat fordítasz, falnak veted magad,
tudom, ha mozgásra programoztak volna,
épp lefelé húznád a piros blúzodat,
de ugyanígy állsz itt már hónapok óta,
nyílegyenesre vasalt hajad nem borzolható.
Érinthetetlen, mint azok a testrészeknek
látszó tagok, amikből összeraktak.
Nem forgatható karod a vállon, térded
a lábon, csípőd a törzsön, és nem fordítható le
a kimerevült mozdulat érzéketlensége,
amely közénk tolakszik. Mint létezésed
szétszerelés és összerakás közé.
Blúz feszül fejedben, karod falnak támaszt.
Lebetnél ismeretlen nő egy aluljáróból,
könyvtárból hazabozott kékbarisnya,
alkoholból levezethető egyéjszakás kaland,
vagy igaz szerelmem az első látás előtt,
aki szemkontaktus nélkül vetkőzi le magát.
De lehetsz akár az is, aminek valójában szántak:
szobor, fejcsomókra csomózott érzésekkel
és parókával. Egy bábú, amire elfelejtették
felszerelni az arcot. Engedelmes kirakatbaba
becsomagolva lehámozásra váró felsőkbe,
barisnyába és miniszoknyába. Mert téged
csak a szövetdarabok tartanak össze.
Játékkellék vagy egy piros karikás üzletből,
amit egyszer még kiállítanak a főtérre.
Majd egyenesen a templom oldalának borulsz,
hogy téged nézhessenek szentmise előtt
a hívek. Ahogy csak dőlsz a málló falnak,
homorú háttal, kiszámíthatatlan ideig
húzva lefelé azt a mesterséges fénnel
fakított, vörös blúzodat. És szoknyád
ultramarinja megváltást ígér a siratófalnál,
amíg teljesen szét nem bordanak.*